

Pesti Központi Kerületi Bíróság
P.86.468/2016/4.

5/19

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

Ügyvédi Iroda – ügyintéző dr. [redacted] ügyvéd (11 [redacted] Budapest, [redacted] I. emelet) által képviselt

Intrum Justitia Zrt. (INH30645) (1139 Budapest, Pap K. u. 4-6) felperesnek

a dr. Gönczi László ügyvéd (1054 Budapest, Margit krt. 54. 3/1.) által képviselt
[redacted] László (2310 Szigetszentmiklós, [redacted]) alperes ellen

kölcsön iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság a keresetet elutasítja, kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 11.730,-(tizenegyezer-hétszázharminc) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Fővárosi Törvényszékhez címzetten, de ennél a bíróságnál kell 3 példányban benyújtani.

Fellebbezésnek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére, vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye.

Ha a fellebbezés a fentiekben megjelölt hivatkozást nélkülözi, a fellebbezést a másodfokú tanács elnöke hivatalból elutasítja.

A másodfokú eljárásban új tények állításának, illetve bizonyítékok előterjesztésének helye nincs, kivéve, ha a tények előadására, illetve bizonyítékok előterjesztésére az elsőfokú eljárásban a bíróság eljárási szabálysértése vagy téves jogalkalmazása miatt nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, azonban a felek bármelyikének kérelmére tárgyalást tart. E kérelmet a fellebbező fél a fellebbezésében, illetve az ellenfél csatlakozó fellebbezésének kézhezvételétől számított 8 napon belül, a fellebbező fél ellenfele pedig a fellebbezés kézhezvételétől számított 8 napon belül terjesztheti elő.

INDOKOLÁS

Az alperes 2007. augusztus 9. napján írásbeli hitelkérelemmel fordult a Budapest

Autófinanszírozási Zrt., felperesi jogelőd felé és ennek alapján a felperesi jogelőd és alperes között 2007. augusztus 9. napján írásban „hitelszerződés” elnevezésű kölcsönszerződés jött létre. A kölcsön az alperes által megvásárolni kívánt Suzuki Wagon R+ 1.3 típusú gépjármű finanszírozására szolgált. A kölcsön összege 500.000,-Ft volt, azt a felperesi jogelőd az alperes rendelkezésére bocsátotta. A szerződés alapján a THM 20,23%, az éves induló ügyleti kamat mértéke 17,40%, a szerződés futamideje 60 hónap volt azzal, hogy a futamidő változó. A kezdő törlesztőrészlet összege 12.533,-Ft volt. A szerződésben a felek rögzítették, hogy a szerződésben és annak mellékleteiben nem szabályozott feltételekben a hitelező Üzletszabályzata az irányadó. Az alperes a szerződés aláírásával kijelentette, hogy az Üzletszabályzatot átvette, megismerte és abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismeri el. A szerződésben rögzített maximális futamidő 72 hónap. A szerződésben azt is rögzítették a felek, hogy deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nem csak az esedékes törlesztőrészletek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralékos tőketartozást is növeli. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyam-különbözet egy összegben esedékessé válik. Az adós kijelentette a szerződés aláírásával, hogy tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának és vállalja ennek következményeit. A szerződés rögzíti, hogy a szerződés módosítási díj, rendkívüli zárlati díj, egyéb díjak, költségek, valamint az árfolyam-különbözet az Üzletszabályzat 17.3 pontja szerint az Üzletszabályzatban foglaltak szerint alakul.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 234.545,-Ft tőke, 30.000,-Ft követeléskezelési díj, 379.609,-Ft lejárt késedelmi kamat, továbbá a tőke, valamint a követeléskezelési díj utáni járulékok és a perköltség megfizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a felek között szerződés nem jött létre, mivel a devizakockázatról tájékoztatást az alperes nem kapott, e körben tisztességtelenségre nem hivatkozott. Arra hivatkozott, hogy az Üzletszabályzatra vonatkozó rendelkezés a Ptk. 205/B. §-a alapján nem jött létre a felek között, mivel nem tárgyalták át egyedileg az Általános Szerződési Feltételt. Mivel az Üzletszabályzaton nem szerepel aláírása, úgy alaki okból sem jött létre az Üzletszabályzat elfogadása, az arra vonatkozó része a szerződésnek érvénytelen. Másodlagosan a teljes szerződés érvénytelen az alperes álláspontja szerint a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) – e) pontjai, továbbá a 203. § (6) bekezdése, valamint a 210. § (1) bekezdése alapján. E körben az alperes nyilatkozott, hogy az Üzletszabályzatot nem vette át. Nyilatkozott arról is, hogy a devizakockázatról tájékoztatást nem kapott. Nyilatkozott arról, hogy a THM mértéke nem tartalmazza az összes költséget, mivel mértéke eltérő az ügyleti kamattól, viszont az eltérést indokló költségek a szerződésben nincsenek feltüntetve, csak az Üzletszabályzatra való utalás van, amely a fogyasztó számára nem érthető. Hivatkozott arra az alperes, hogy a szerződés nem tartalmazza azon feltételeknek a meghatározását, amelyek alapján a hiteldíj megváltoztatható, vagy az erről szóló tájékoztatást. E körben nyilatkozott, hogy elszámolást nem kapott és nem is kért az alperes. Hivatkozott arra, hogy nem tartalmazza a törlesztőrészletek számát megfelelően a szerződés, ugyanis csak annyit tartalmaz, hogy 60 hónap a futamidő, maximálisan 72 hónap, ez nem megállapítható, hogy pontosan mennyi, hány havi törlesztőrészletet, milyen futamidőt takar, így a teljes visszafizetendő összeg sem meghatározható a szerződéskötés időpontjában. Az alperes elévülési kifogással is élt, figyelemmel arra, hogy a fizetési meghagyás iránti kérelem 2015. október 28. napján került benyújtásra. Az utolsó dokumentum, amit az alperes kézhez vett,

illetve amiről tudomása van, az pedig 2009. évi dátumú. A kettő között 5 év eltelt.

A kereset az alábbiak szerint nem megalapozott.

A bíróság a rendelkezésre álló okiratok alapján megállapította, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között 2007. augusztus 9. napján írásban tartalma szerint a Ptk. 523. §-a szerinti kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján 500.000,-Ft kölcsön összeget a felperesi jogelőd az alperes rendelkezésére bocsátott. A kölcsön rendelkezésre bocsátását az alperes is a felperessel egyezően állította.

A bíróság a szerződés létrejöttének kérdését vizsgálta először.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A bíróság megállapította, hogy a kölcsönszerződés a felek megállapodásának a szerződés létrejöttéhez szükséges valamennyi lényeges elemét tartalmazza, ugyanis a szerződés egyedi részében szerepel, hogy a hitelező Üzletszabályzata irányadó az itt nem szereplő, nem szabályozott feltételekben és, hogy az Üzletszabályzatot az adós átvette, megismerte, az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el, így a Ptk. alapján a felek között létrejött a konszenzus a szerződéses feltételek tekintetében. Az üzletszabályzat a szerződés egyedi részének aláírásával a szerződés részévé vált a Ptk. 205/B. §. alapján. A bíróság utal arra, hogy az egyedi megtárgyalás tényét csak abban az esetben kellene bizonyítania a felperesnek, ha lenne olyan tényállítása, hogy a szerződéses feltételeket a felek egyedileg megtárgyalták, és emiatt az üzletszabályzat, vagy a szerződés egyéb pontjainak általános szerződési feltétel jellegét vonná kétségbe. Az, hogy a szerződéses pontok, jelen esetben mind az egyedi rész, mind az üzletszabályzat, általános szerződési feltételnek minősülnek, a szerződés jellegéből megállapítható (Ptk. 205/A. § (3) bekezdés). Ezzel ellentétes tényállítás hiányában pedig az egyedi megtárgyalás ténye, és annak bizonyítása fel sem merülhet. Így a bíróság megállapította, hogy a szerződés a felperes által állított tartalommal létrejött a felek között.

Ezt követően a bíróság az alperes elévülési kifogását vizsgálta, és megállapította, hogy a követelés elévült.

A Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján a követelések 5 év alatt elévülnek, ha a jogszabály másként nem rendelkezik.

A Ptk. 326. § (1) bekezdése alapján az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

A Ptk. 236. § (2) bekezdés alapján ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül, a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból 1 évnél, illetőleg 3 hónapnál kevesebb van hátra.

A Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítást, a követelés bírósági úton való érvényesítést továbbá megegyezéssel való módosítása – ide értve az egyezséget is – végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismeréssel megszakítja az elévülést.

A Ptk. 327. § (2) bekezdés alapján az elévülés vonatkozása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból nem kezdődik.

A bíróság a pert a Pp. XXVII. Fejezete szerinti kisértékű perek szabályai szerint bírálta el. Eszerint a feleknek megjelenési és nyilatkozattételi kötelezettségük van az első tárgyaláson, továbbá bizonyítási indítványt legkésőbb az első tárgyaláson terjeszthetnek elő. A Pp. 387. § (1) bekezdése alapján az 1-14. fejezet szabályait az e részben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni a kisértékű perekben. A felperes az első tárgyaláson nem jelent meg, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

A rendelkezésre álló okiratokból megállapítható, hogy a követelés a felmondás alperes általi átvételének napján 2009. február 14. napján vált esedékessé. Ezt követően a tartozás teljesítésére írásban a felperesi jogelőd 2009. május 25. napján kelt levelében szólította fel az alperest. A levél „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza 2009. június 15. napján a feladóhoz. Ezt követően a felperesi jogelőd a tartozás rendezésére 2009. július 21. napján kelt levelében szólította fel, amely 2009. augusztus 7. napján érkezett vissza a feladóhoz „nem kereste” jelzéssel.

2009. szeptember 7. napján ismételt felszólítás került kézbesítésre, majd 2010. június 28. napján felszólítás, amely 2010. július 20. napján érkezett vissza a felperesi jogelődhöz „nem kereste” jelzéssel.

2010. július 20. napját követően a felperes nem igazolta az elévülés megszakítását, illetőleg annak nyugvását. A felperes által csatolt többi felszólító levél tértivevénye a perben nem áll rendelkezésre. Az engedményezésről szóló értesítés átvétele szintén nem került igazolásra, így az elévülés megszakításának jogkövetkezménye nem fűzhető hozzá.

2010. július 20. és 2015. október 28. - amely a fizetési meghagyás iránti kérelem szabályszerű benyújtásának dátuma - között több, mint 5 év telt el, erre figyelemmel a követelés elévült, figyelemmel arra, hogy a felperes nem bizonyította annak megszakítását vagy nyugvását.

A fentiekre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy a követelés elévült. Erre tekintettel a felperes keresete megalapozatlan.

A bíróság a felperes azon indítványát, hogy részére az érdemi ellenkérelmet a bíróság kézbesítse, továbbá az arra történő nyilatkozattételre adjon határidőt, arra tekintettel utasította el, hogy a kisértékű perek szabályaira figyelemmel a tárgyalás elhalasztására kizárólag bizonyítási indítvány teljesítése céljából van lehetőség. Ez, valamint a felek megjelenési kötelezettségének előírása a kisértékű perek esetében a Pp. 387. § (1) bekezdésének figyelembe vételével módosítja azon általános szabályt, hogy a bíróság köteles a feleknek biztosítani, hogy valamennyi okiratot megkapjanak, illetőleg arra vonatkozóan nyilatkozatot tegyenek. Ugyanis a felperesnek lehetősége lett volna, amennyiben az első tárgyaláson itt van, megismerni az alperes érdemi ellenkérelmét és írásbeli védekezését és arra vonatkozóan nyilatkozatot, bizonyítási indítványt tenni. Megjegyzi a bíróság, hogy a határidő biztosítása esetén sem lehetett volna megalapozott a kereset, mivel az első tárgyalást követően a felperes nyilatkozatában tett esetleges bizonyítási indítványokat már elkésettnek kell tekinteni.

A felperes előkészítő iratban a Pp. 391/A. § (2) bekezdésére vonatkozó hivatkozását nem tekintette relevánsnak a tárgyalás elhalasztásához, mivel e szakasz kifejezetten a kereset változtatására vonatkozó határidő biztosításáról szól, nem pedig az érdemi ellenkérelemre vonatkozó esetleges bizonyítási indítványok előterjesztéséről, vagy nyilatkozatok megtételéről.

A bíróság az alperes érvénytelenségi kifogásait a követelés elévülésére tekintettel érdemben nem

vizsgálta, azonban utal arra, hogy azok nem fognának helyt, ha az elévülés nem lenne megállapítható az alábbi indokokra figyelemmel.

Az 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) szerződéskötés idején hatályos 203. § (6) bekezdése szerint olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja.

E körben tisztességtelenségre az alperes bírói kérdésre kifejezetten nem hivatkozott.

Devizakockázatról szóló tájékoztatást az alperes a szerződés aláírásakor kapott, a szerződés egyedi részében szerepel a kockázatra történő fegyelemfelhívás. Az Üzletszabályzat külön aláírása a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése értelmében nem szükséges ahhoz, hogy az a szerződés részévé váljon, figyelemmel arra, hogy az aláírás szerepel azon a dokumentumon, amelyen elismeri, hogy az Üzletszabályzatot megismerte.

A Ptk. 205/B. §-a alapján, úgy az Üzletszabályzat, mint általános szerződési feltétel a szerződés részévé vált, mivel alkalmazója lehetővé tette, hogy másik fél annak tartalmát megismerje és azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. Jelen esetben a szerződés aláírása és ezen pont, amelyben az Üzletszabályzat átvételét és megismerését tudomásul veszi az alperes, az Üzletszabályzat ráutaló magatartással történő elfogadásának minősül, így azt ráutaló magatartással elfogadta.

A Hpt. 210. § (1) bekezdése alapján a pénzügyi intézmény pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződést csak írásban vagy minősített elektronikus aláírással ellátott elektronikus okirat formájában köthet. Az írásban kötött szerződés egy eredeti példányát a pénzügyi intézmény köteles az ügyfélnek átadni. Mivel valamennyi lényeges elemet tartalmazott a felek által aláírt dokumentum az üzletszabályzattal együtt értelmezve, így a fenti indokolást is figyelembe véve a bíróság megállapította, hogy a szerződés írásban jött létre a felek között.

A Hpt. 213. § (1) bekezdése alapján semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza

a) a szerződés tárgyát,

b) az éves, százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, a hiteldíjmutató számítása során figyelembe nem vett egyéb - esetleges - költségek meghatározását és összegét, vagy ha az ilyen költségek pontosan nem határozhatók meg, az ezekre vonatkozó becslést,

c) a szerződéssel kapcsolatos összes költséget, ideértve a kamatokat, járulékokat, valamint ezek éves, százalékban kifejezett értékét,

d) azon feltételeknek, illetőleg körülményeknek a részletes meghatározását, amelyek esetében a hiteldíj megváltoztatható, vagy ha ez nem lehetséges, az erről szóló tájékoztatást,

e) a törlesztő részletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat.

A szerződés megfelelően tartalmazza a szerződés tárgyát, így az a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem érvénytelen.

A THM mértéke függ az üzletszabályzatban szereplő egyéb költségektől, így az eltérhet az ügyleti kamat mértékétől. A költségek tekintetében az üzletszabályzatra történő utalás, és az üzletszabályzat

tartalma megfelelő. Utal arra a bíróság, hogy nem a THM mértékének helytelen feltüntetése eredményezi a szerződés érvénytelenségét, hanem kizárólag a THM feltüntetésének elmaradása a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja értelmében.

Az Üzletszabályzat feltünteti a költségeket is a szerződés alapján. A bíróság utal arra, hogy a költségek fel nem tüntetése nem a szerződés teljes érvénytelenségét vonná maga után, hanem kizárólag azt eredményezné, hogy a feltüntetés elmulasztásának ellenére felszámolt költségek nem lennének követelhetők a felperes részéről a perben. Ilyen költségeket konkrétan az alperes nem jelölt meg nyilatkozatában, így a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem érvénytelen.

Figyelemmel arra, hogy nem kért az alperes elszámolást, így a d) pontra történő hivatkozása nem alapos, perben már nem vitatható.

Az e) pont alapján a törlesztőrészek számának meghatározása megfelelő – figyelemmel arra, hogy feltüntetésre került a szerződésben, hogy ez változhat a deviza árfolyamának alakulásától függően. A bíróság álláspontja szerint ez megfelelő feltüntetése a törlesztőrészek számának, ennél pontosabban a szerződéskötés időpontjában azok nem meghatározhatók. A törlesztőrészek összegének meghatározása szintén megfelelő, mivel az Üzletszabályzat 18.3.2 pontja tartalmazza, hogy változó kamatozású a szerződés, tartalmazza az árfolyam-különbözet kiszámítására vonatkozó képletet is.

Az Üzletszabályzat 17. pontja tartalmazza azon feltételeket, amelyek esetén változtatható a kamat mértéke.

A 17.2 pont pedig tartalmazza a teljes hiteldíjmutató kapcsán figyelembe vett költségeket.

A 17.3 pont szintén a Hirdetménnyel együtt tartalmazza a költségeket.

A bíróság mellőzte az alperes tanúbizonyítási indítványának teljesítését figyelemmel arra, hogy a per eldöntéséhez az szükségtelen volt.

A bíróság a Pp. 78. §-a alapján rendelkezett a pernyertes alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségeinek felperes általi megtérítéséről. Az ügyvédi munkadíjat a bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg.

A fellebbezésről szóló tájékoztatás a Pp. 233. § (1) bekezdésén, és a 391/D. § rendelkezésén alapul.

Budapest, 2016. április 13.

dr. Kollár Emese sk.
bíró

A kiadmány hitelével:

Ítélet hangszalagra diktálva: 2016. április 13.

Ítélet hangszalagról leírva: 2016. április 15.

Ítélet írásba foglalva: 2016. április 28.